

Carta del Prelat (juliol 2008)

"Senyor, què vols que faci?". El Prelat agafa aquesta pregunta dels escrits de sant Pau i ens convida a fer-la pròpia en la nostra oració, posant-nos sempre a disposició de Déu.

08/07/2008

Estimadíssims: que Jesús em guardi
les filles i els fills!

En escriure-us aquestes línies, ve al
meu cor amb ímpetu la necessitat de
donar gràcies a Déu pels beneficis

que ens concedeix. Un cop més, el 26 de juny, hem contemplat com es difon la devoció a sant Josepmaria arreu del món. En moltes desenes de països s'ha commemorat el nostre Pare en la seva festa, i resulten innombrables les ciutats on aquest dia es va celebrar la Santa Missa en honor seu. D'aquesta manera, l'esperit de l'Opus Dei ha arribat a més persones, a nous ambients, ajudant els cristians a trobar i estimar Déu en les situacions quotidianes de la pròpia existència.

A més a més, precisament en aquesta data, hem rebut una carícia especial del Senyor: la conclusió del procés instructiu de la Causa de canonització de- l'estimadíssim don Àlvaro, al Tribunal del Vicariat de Roma. Quan, dintre de poques setmanes, es clausurin les sessions del Tribunal de la Prelatura, es presentaran els corresponents documents a la Congregació per a les

Causes dels Sants. Aleshores, després del reconeixement de la validesa dels processos, començarà una etapa nova: la redacció de la posició sobre la vida i les virtuts heroiques del primer successor del nostre Pare. Des d'ara us demano que preguem amb insistència per la felicitat conclusió d'aquests treballs: ens servirà d'ajuda per seguir fidelment i molt de prop sant Josepmaria, com va portar-se sempre don Àlvaro.

El dia 28, vigília de la solemnitat de sant Pere i sant Pau, Benet XVI va inaugurar l'Any Paulí, que havia convocat per celebrar els dos mil anys del naixement de l'Apòstol. Secundant els desitjos del Romà Pontífex, esmerçarem esforços per conèixer millor la seva vida i la seva doctrina, i per seguir el seu exemple. He presenciat l'alegria immensa del nostre Pare en contemplar l'esperit de conversió contínua de Pau, i així volia personalment cercar Crist.

Sant Joan Crisòstom, gran admirador i devot de l'Apòstol, feia un panegíric de la seva gran figura, que pot ajudar-nos molt. Deia aquest Pare i Doctor de l'Església que «no s'equivocaria qui anomenés a l'ànima de Pau prat de virtuts i paradís espiritual, perquè es trobava florent de gràcia i, al mateix temps, manifestava la saviesa d'una ànima digna de la gràcia. En efecte, des que es va convertir en instrument escollit i es va purificar convenientment, sobre ell es va vessar copiosament el do de l'Esperit Sant. D'allí van néixer per a nosaltres uns rius meravellosos; no només quatre, com eren els brolladors del paradís (cf. Gn 2, 10-14), sinó molts més. Aquests rius flueixen cada dia, però no reguen la terra, sinó les ànimes dels homes, incitant-los a produir com a fruit la virtut»[1].

Avui us convido a considerar la resposta a la vocació de Saule. Era un

jueu zelós, fidel observant de la Llei de Moisès. *Per aquest motiu — recorda ell mateix— perseguia amb fúria l'Església de Déu i la volia destruir; i en la defensa del judaisme sobrepassava molts companys de la meva edat, ja que era molt zelós de les tradicions dels meus pares.* [2]. No obstant això, quan anava cap a Damasc, va ser apoderat per Crist Jesús[3]. Se li va aparèixer el Senyor Ressuscitat que, cridant-lo pel seu nom, li va revelar el disseny: fer d'ell un vas d'elecció —com va manifestar a Ananies el mateix Senyor— per portar el seu Nom als gentils[4]. Has pensat ben sovint que també a cadascun de nosaltres ens ha cercat, més encara, ens cerca Jesucrist tots els dies, demanant-nos la conversió sincera vers la santedat?

Mentre sant Lluc explica el fet amb abundància de detalls —comenta el Sant Pare— (...) ell en les seves cartes va a allò essencial i no parla només

d'una visió (cf. 1 Co 9, 1), sinó també d'una il·luminació (cf. 2 Co 4, 6) i sobretot d'una revelació i una vocació en la trobada amb el Ressuscitat (cf. Ga 1, 15-16). De fet, es definirà explícitament "apòstol per vocació" (cf. Rm 1, 1; 1 Co 1, 1) o "apòstol per voluntat de Déu" (2 Co 1, 1; Ef 1, 1; Col 1, 1), com per a subratllar que la seva conversió no va ser resultat de pensaments o reflexions, sinó fruit d'una intervenció divina, d'una gràcia divina imprevisible. [5].

Agraïm sovint la vocació cristiana, i la manera concreta de viure-la d'acord amb l'esperit de l'Opus Dei. Però no manifestem només amb paraules aquesta gratitud, sinó també amb les obres. Ens ajudarà molt la lectura i la meditació diàries de l'Evangelí, on Jesucrist continua interpel·lant de manera personal les dones i els homes, com feia amb les persones al seu pas per la terra.

Pensa que el que allí s'hi narra —

va escriure sant Josepmaria— (...) no solament has de saber-ho, sinó que has de viure-ho. Tot, cada punt relatat, s'ha recollit, detall a detall, a fi que ho encarnis en les circumstàncies concretes de la teva existència.

—El Senyor ens ha cridat als catòlics per tal que el seguim de la vora i, en aquell Text Sant, hi trobes la Vida de Jesús; però, a més, hi has de trobar la pròpia vida.

Aprendràs a preguntar tu també, com l'Apòstol, ple d'amor: "Senyor, què vols que jo faci?..." —La Voluntat de Déu!, sents en la teva ànima de manera terminant.

Doncs, agafa l'Evangelí cada dia, i llegeix-lo i viu-lo com a norma concreta. —Així han procedit els sants[6].

Abans de prosseguir, com estimes, com cuides, com aprens de la lectura

de l'Evangelí? Ve al teu cap el pensament que aquestes paraules les ha volgudes el Senyor per a tu? Recomanes aquesta manera de conèixer i de tractar Jesucrist?

La Voluntat de Déu es manifesta de maneres molt diverses a cada persona. A més de les inspiracions que posa directament en les ànimes, el Senyor es dóna a conèixer a través de les celebracions litúrgiques, de l'assistència a una predicació, de la direcció espiritual, de les circumstàncies normals en què viu cadascú. El bon exemple d'altres persones, els deures del propi estat, el compliment de les obligacions familiars, socials i professionals, són també camp en el qual Déu ens parla cada dia, donant-nos a conèixer la seva Voluntat. Convenç-te que per la teva condició de cristià, per la situació de dona o d'home de l'Opus Dei, el Mestre et repeteix que ets llum posada per enllumenar[7].

Un vegada van preguntar a sant Josepmaria: com saber què demana Déu a cadascú? I aquesta va ser la resposta: **I per què no li preguntes a Ell? No és una sortida de to: t'adverteixo que et respondrà. I afegia tot seguit: Tu, que tens vida interior, en qualsevol moment pots posar-te en la presència de Déu: en una església, al carrer, en la teva habitació, a la classe... On vulguis! Demana-li perdó per les teves febleses i per les meves, i després digues-li: Senyor, què vols que faci?, com li deia sant Pau. I t'adverteixo que el Senyor, de vegades, demana coses que costen...[8].**

Naturalment, es requereix que conreem en el fons del cor el desig d'escoltar la veu de Déu, que no vulguem aclucar els ulls a la seva llum. Sant Pau, en el camí de Damasc, es va entregar plenament a la crida de Jesús. Ell preguntà: -Qui

ets, Senyor? Li respongué: -Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. Aixeca't, entra a la ciutat, i allà et diran el que has de fer. (...) Quan Saule s'aixecà de terra, per més que obria els ulls, no veia res. Ells l'agafaren per la mà i el van portar fins a Damasc. Estigué tres dies sense veure-hi, i no menjava ni bevia.[9].

En l'actitud de Pau crida fortament l'atenció, en primer lloc, la seva docilitat. Es deixa conduir de la mà fins a la ciutat. Després, amb el desig de purificar-se, es dedica a l'oració i a la mortificació. Només llavors, després de tres dies d'intensa pregària acompanyada de dejuni generós, Jesucrist li enviarà Ananies, que després de tornar-li la vista li diu: El Déu dels nostres pares t'havia destinat a conèixer la seva voluntat, a veure el Just i a sentir la seva pròpia veu, perquè davant de tots els homes tu has de ser testimoni d'ell en tot allò que has vist i has sentit. I ara,

què esperes? Aixeca't, rep el baptisme i queda net dels teus pecats, tot invocant el seu nom [10].

Quid moraris?, què esperes, per posar per obra allò que Déu vol de tu? Sempre m'han remogut aquestes paraules d'Ananies a Pau, instant-lo a començar immediatament la seva missió. El Senyor ens les adreça també a nosaltres: què esperes per llançar-te de ple a la tasca que t'he confiat? **La fe i la vocació de cristians afecten tota la nostra existència, i no una part tan sols. Les relacions amb Déu són necessàriament relacions de donació, i assumeixen un sentit de totalitat. L'actitud de l'home de fe és mirar la vida, amb totes les dimensions, des d'una perspectiva nova: aquella que ens dóna Déu[11].**

En la immensa majoria dels casos, la vocació cristiana deixa cadascú al

seu lloc —al lloc de treball, en la família—, donant-li una visió nova, més fonda, del sentit de la pròpia existència a la terra. Amb quina senzillesa i claredat ho explica el nostre Fundador a Solc! **M'escrius a la cuina, al costat dels fogons.**

Comença la tarda. Fa fred. La teva germana petita —l'última que ha descobert la bogeria divina de viure a fons la seva vocació cristiana— pela patates al teu costat. En aparença —penses— la seva labor tant es igual que abans. Però, hi ha tanta diferència!

—És veritat: abans "només" pelava patates; ara, se santifica pelant patates[12].

Quina alegria proporciona la certesa que en qualsevol lloc, en qualsevol feina honrada, podem servir Déu i els homes, podem santificar-nos, podem cooperar en el compliment de la missió de l'Església! Hem

d'ensenyar-ho a altres posant-ho en pràctica! L'apostolat cristià cap molt bé resumir-ho e ajudar a fer que les persones es posin en contacte amb Crist, i concretament, per mitjà del nostre exemple i de les nostres paraules. Cada criatura està cridada a tenir —com Sant Pau— una trobada personal amb el Senyor. I això depèn en part de tu i de mi, perquè la gràcia de Déu no falta. Depèn que els cristians ens prenguem molt seriosament la correspondència a la nostra vocació.

Considerant la resposta de sant Pau a la invitació divina en el camí de Damasc, Benet XVI conclou que d'aquí es deriva una lliçó molt important per a nosaltres: *allò que compta és posar en el centre de la nostra vida Jesucrist, de manera que la nostra identitat es caracteritzi essencialment per la trobada, per la comunió amb el Crist i amb la seva paraula. A la seva llum, qualsevol*

altre valor es recupera i alhora es purifica de possibles escòries [13].

Tractem de parlar més intensament amb el Senyor cada dia? El cerquem en les incidències de la jornada? Ens preparem per descobrir-lo en els moments diversos, mitjançant una vida d'oració i el compliment exacte i gojós del deure? Repetim moltes vegades com sant Pau: quid faciam, Domine[14], Senyor, què vols que faci? Demanem a l'Apòstol que ens doni de Déu aquestes disposicions profundes de l'ànima, que constitueixen la preparació necessària per escoltar les inspiracions divines i posar-les en pràctica. Assaborim les paraules de sant Josepmaria: **Que bonica és la nostra vocació de cristians —de fills de Déu!—, que ens porta a la terra l'alegria i la pau que el món no pot donar![15].**

El 7 de juliol es compleix un altre aniversari de quan don Àlvaro va respondre al Senyor: "aquí estic!". Una actitud que renovava amb constància, ple de gratitud al nostre Déu, que, com als altres, no cessava de sortir al seu encontre. Ens va parlar molt de fidelitat: era el que portava en l'ànima. Aprenquem.

Dintre de poc, el Sant Pare marxarà a Sydney per clausurar la Jornada Mundial de la Joventut.

Acompanyem-lo amb la nostra oració i amb el nostre afecte. Jo, a més a més, estaré físicament a prop, perquè també aniré a Austràlia en aquestes dates. Agraeixo al Senyor que em permeti coincidir amb les meves filles i els meus fills d'aquell país i de Nova Zelanda, i saludar molta gent que rep formació als Centres de la Prelatura. Aprofitaré el viatge per enllaçar breus etapes a altres llocs d'Àsia on l'Obra desenvolupa establement la seva tasca apostòlica:

Índia, Hong Kong, Filipines,
Singapur. Com us he recordat altres
vegades, compto amb què
m'acompanyeu tots en aquest
itinerari, en unitat d'oracions i
d'intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de juliol de 2008.

.....

[1] Sant Joan Crisòstom, Sermons
panegírics de Sant Pau, I, 1.

[2] Gal 1, 13-14.

[3] Flp 3, 12.

[4] Cf. Ac 9, 15.

[5] Benet XVI, Discurs a l'audiència
general, 25-X-2006.

[6] Sant Josepmaria, Forja, n. 754.

[7] Cf. Mt 5, 14.

[8] Sant Josepmaria, Apunts presos en una tertúlia, 13-IV-1974.

[9] Ac 9, 5-9.

[10] Ac 22, 14-16.

[11] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 46.

[12] Sant Josepmaria, Solc, n. 498.

[13] Benet XVI, Discurs a l'audiència general, 25-X-2006.

[14] Ac 22, 10.

[15] Sant Josepmaria, Forja, n. 269.

dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juliol-2008/ (08/08/2025)